

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 roku w sprawie z powództwa M. K. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo oraz zasądził od M. K. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.434 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wysunięcie wniosków sprzecznych z materiałem dowodowym. W uzasadnieniu powód wskazał, że Sąd I instancji w ramach błędu w wyprowadzaniu wniosków z zebranego materiału dowodowego źle ocenił jego istotną część, doprowadzając do wad postępowania i nieuprawnionego oddalenia powództwa. Powód podniósł także, że Sąd niesłusznie poczynił zarzut braku inicjatywy dowodowej, wskazując, że w aktach sprawy znajduje się złożona przez niego faktura (...) potwierdzająca poniesione przez niego koszty wynikające z potrzeby korzystania przez niego z usług będących przedmiotem umowy z pozwanym, a które miał uzyskać u innego operatora. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda żądanej kwoty wraz z odsetkami wskazanymi w toku postępowania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2016 roku, ustanowiony na rzecz powoda pełnomocnik z urzędu poprał wniesioną przez niego apelację w całości oraz wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność: faktycznej wysokości szkody; pozostawanie szkody w takim rozmiarze w normalnym związku przyczynowym

z „zerwaniem” umowy przez pozwaną; odcięcia kabla przez ekipę remontową, różnicy w kosztach za usługą świadczoną przez pozwaną w technologii bezprzewodowej i przewodowej; różnicy w kosztach połączeń z Australią wynikającymi z umowy z pozwaną, a wynikającymi z umowy z (...) S.A., przy zachowaniu takiej samej długości i ilości połączeń; kosztów zwarcia umowy z (...) S.A.; oraz kosztów świadczonych usług, wskazując, że potrzeba powołania nowych faktów i dowodów powstała w związku z uzasadnieniem wyroku, gdyż powód uznał kierując się swoim subiektywnym przekonaniem, iż w pierwszej instancji przedstawił dowody wystarczające do uwzględnienia jego twierdzeń faktycznych. Według niego w aktach sprawy znajdują się dowody uzasadniające zasądzenie na jego rzecz dochodzonego roszczenia. Ponadto działał osobiście, bez pełnomocnika i nie miał wiedzy jakie dowody na daną okoliczność należy zgłosić. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, nieobciążanie powoda kosztami postępowania, a także zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu wskazując, że nie zostały one pokryte w całości, ani w części.

W piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2016 roku powód wniósł o dopuszczenie dowodów z dokumentów na okoliczność faktycznej wysokości szkody, pozostawanie szkody w normalnym związku przyczynowym z zerwaniem umowy przez pozwaną, wskazując, że potrzeba powołania nowych faktów i dowodów powstała w związku z uzasadnieniem wyroku Sądu pierwszej instancji, ponieważ uznał, że przedstawił dowody wystarczające do uwzględnienia jego roszczeń.

Na terminie rozprawy apelacyjnej, pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o uwzględnienie apelacji oraz nieobciążenie powoda kosztami postępowania, a także zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości, ani w części, zaś pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40). Ustalenia te Sąd I Instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. Sąd Rejonowy powołał także prawidłową podstawę prawną wyroku, przytaczając w tym zakresie stosowne przepisy. Sąd Okręgowy nie dostrzega również naruszenia przepisów prawa materialnego, które zobligowany byłby wziąć pod uwagę z urzędu.

Przechodząc do oceny zarzutu apelacji, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, iż nie jest on zasadny. Uchybienia w tym zakresie apelujący upatruje w błędnym wyprowadzaniu wniosków z zebranego materiału dowodowego. W ocenie skarżącego Sąd Rejonowy źle ocenił jego istotną część, doprowadzając do wad postępowania i nieuprawnionego oddalenia powództwa. Tymczasem wskazać należy, że przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że powód podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślenia również wymaga, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak.

Wbrew stanowisku powoda Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego, i wywiedzione przez niego konkluzje były trafne. Należało zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż roszczenie powoda nie zostało przez niego w żadnym zakresie udowodnione.

Przede wszystkim Sąd I instancji odnosząc się do żądania zadośćuczynienia słusznie wskazał, że w reżimie odpowiedzialności kontraktowej przepisy w ogóle nie przewidują możliwości żądania zadośćuczynienia. W prawie cywilnym zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje tylko w wypadkach wyraźnie przewidzianych w ustawie (art. 448 k.c., 445 k.c.). Aby zatem móc rozpatrywać zasadność tego roszczenia konieczne byłoby wykazanie przez powoda, że pozwana dopuściła się względem niego czynu niedozwolonego, a nie tylko nienależycie wykonała umowę. Tego typu okoliczności powód nie wykazał. Zatem samo niewykonanie zobowiązania samo przez się nie może być uznane za działanie bezprawne. Sąd trafnie wskazał przy tym, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie da się również dopatrzeć naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda, a przy tym okoliczność poniesienia jakiegokolwiek krzywdy nie została przez niego uzasadniona, a tym bardziej udowodniona. Trafne było również rozstrzygnięcie Sądu w zakresie dochodzonego przez powoda roszczenia odszkodowawczego. Wbrew stanowisku apelującego Sąd słusznie uznał, że materiał dowodowy nie dawał podstaw do uwzględnienia żądania w tym zakresie. Niewątpliwie złożone przez powoda wyliczenia kosztów poniesionych w związku

z podłączenie Internetu do innego dostawcy, a już tym bardziej hipotetyczne wyliczenia szkody nie stanowią dowodów potwierdzających, iż powód poniósł jakąkolwiek szkodę oraz jej wysokość. Powód nie złożył żadnych rachunków i faktur i nie wykazał ani, że w ramach abonamentu u pozwanej miał możliwość wykonywania połączeń z Australią i jakiej długości, ani realnej wysokości tych kosztów ponoszonej w chwili obecnej. Zgłoszone zaś na obecnym etapie postępowania przez powoda oraz jego pełnomocnika wnioski dowodowe należało uznać za spóźnione (art. 381 k.p.c.). Wskazać bowiem należy, że wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 k.p.c. może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji. Strona powodowa nie przytoczyła żadnych okoliczności, które przemawiałyby za usprawiedliwieniem opóźnienia w przedstawieniu tych dowodów. Oceny tej nie zmienia również podnoszona przez pełnomocnika powoda okoliczność, iż powód działał osobiście, bez pełnomocnika, a zatem być może nie miał wiedzy, jakie dowody na

daną okoliczność należy złożyć. Argument ten jest o tle bezzasadny, iż jak wynika z akt sprawy powód na etapie postępowania apelacyjnego samodzielnie złożył stosowny wniosek o dopuszczenie konkretnych dowodów, celem wykazania zasadności roszczenia, wskazując, że potrzeba ich powołania zaistniała w związku z uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji. Tymczasem fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla powoda orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem powoda było przedstawienie wszelkich dostępnych mu dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Powód w toku postępowania był pouczany co do czynności procesowych, w tym w zakresie możliwości złożenia wniosków dowodowych oraz o ujemnych skutkach w razie nie dokonania określonych czynności. Nie istniały przy tym żadne obiektywne przeszkody faktyczne i prawne, by wskazane dowody przedstawić na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Przekonanie powoda, iż przedłożone przez niego dokumenty były wystarczające do uwzględnienia powództwa, w szczególności wobec podniesienia przez pozwanego konkretnych zarzutów co do braku okoliczności uzasadniających roszczenie powoda, nie uzasadnia uwzględnienia wniosku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013.490j.t.) w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

Zważywszy, że w toku postępowania drugoinstancyjnego powód korzystał z przyznanej z urzędu pomocy (...) Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.476 zł, obejmującą podatek VAT w wysokości 23% - § 2 pkt. 3, 10 pkt. 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801).